

Poskytl uprchlíkům půlku domu, stali se dobrými přáteli

[in novinky.cz/clanek/domaci-poskytl-uprchlikum-pulku-domu-stali-se-dobrymi-prateli-40423813](https://www.novinky.cz/clanek/domaci-poskytl-uprchlikum-pulku-domu-stali-se-dobrymi-prateli-40423813)

Od dubna tam našla nový domov rodina se dvěma dětmi, a nakonec i s babičkou, která přijela později.

Dobré zázemí pomohlo ukrajinské rodině velmi rychle začlenit se do běžného života, mezi majitelem domu a Ukrajinci se také vytvořilo silné přátelské pouto. Rodina, kterou Roman Skalský ubytoval, přijela ze Záporoží.

„Než jsme odjeli, tak už to tam bylo strašné. Rakety létaly na domy a oblast asi třicet kilometrů od nás už byla okupovaná,“ líčí Julia Voroncevová. S manželem a dvěma dětmi se do Česka vydali přes Rumunsko. „Pomohla nám moje kamarádka, která žije na Slapech. To bylo první místo, kam jsme přijeli. Škola i školka ale byly odtamtud daleko a asi bychom tam nenašli práci, tak jsme hledali dál,“ vypráví Julia.

Češi přispívají na mobilní domky na Ukrajině. Lidé pláčou štěstím, líčí dobrovolnice

Domáci

Kontakt na ubytování v Liberci našli na internetových stránkách nabízejících pomoc ukrajinským uprchlíkům.

S dobrým zázemím v zádech se rychle aklimatizovali. Šestiletá Líza začala chodit na balet a je už také součástí přípravy věhlasného libereckého pěveckého sboru Severáček. S ní už absolvovala třeba vánoční koncerty v libereckém divadle i na univerzitě.

Na Severáčku má už Líza fotku

„I na webové stránce Severáčku už je fotka Lízy,“ těší její maminku. Lízin starší bratr se zase v Liberci začal úspěšně věnovat šermu.

Sama Julie si našla práci v oboru, kterému se věnovala i na Ukrajině – je fyzioterapeutkou. Nostrifikovala si osvědčení z Ukrajiny a v Česku navíc absolvovala masérský kurz. V Liberci už teď má vlastní studio. „Zhruba sedmdesát procent mých klientů jsou Ukrajinci a zbytek Češi,“ líčí. Její manžel, který ze zdravotních důvodů nezůstal na Ukrajině, si našel práci jako řidič.

O pomoci Roman Skalský nejdříve jen skromně a ostýchavě vypráví. Když ve svém domě ale po chvíli sejde dolů a dá se do řeči s babičkou Svetlanou, nejstarší členkou ukrajinské rodiny, nakonec se pochlubí i fotografiemi dokumentujícími nejrůznější společné zážitky. Třeba když vyrazil právě se Svetlanou na houby. „Pro ni to bylo něco nového, musel jsem ji učit, co sbírat a co ne,“ baví se nad vzpomínkou.

Češi rekordně přispívali neziskovkám

Domáci

„Bral jsem to tak, že obyvatelům napadeného státu je potřeba pomoci. A z mého pohledu se to nabízelo. Už předtím jsem totiž plánoval, že bych část domu pronajmul. Takže když jsem vloni v únoru viděl, co vypuklo na Ukrajině, prostory jsem připravil rychleji,“ vypráví.

Jestli se jednou vrátí na Ukrajinu, nebo zůstanou v Česku, Julia netuší. V Záporoží mají dům, který by měl být v pořádku, v Liberci ale našli ztracenou rodinnou pohodu, kterou jim válka přervala. Budoucnost budou řešit později.

Dobry pocit

Nad otázkou, čím Skalského desetiměsíční soužití s ukrajinskou rodinou nejvíc obohatilo, přemýšlí jen kratičkou chvíli. „Prioritní je dobrý pocit, že pomůžu někomu, kdo to potřebuje. To je zásadní,“ má jasno Liberečan. S úsměvem ovšem přiznává, že soužití mu občas přináší i materiální přilepšení. „Třeba ve formě boršče. Už také vím, jak chutná pohanka nebo různé obilné placky,“ dodává.

Na začátku si prý s pomocí internetového překladáče připravil několik vět v ukrajinštině. „Pak jsem zjistil, že to nemusím lámat přes koleno a že se s nimi domluvíme rusky. Ruštinu jsem sice od deváté třídy na základní škole prakticky vůbec nepoužil a nenapadlo by mě, jak rychle ji opráším,“ usmívá se.

Tím, jak to bude dál, se Roman Skalský netrápí. „Když sem přijeli, tak se ptali, na jak dlouho tu mohou být. A já jsem odpověděl: Na dobu neurčitou. Od té doby to platí,“ uzavírá.

Český Fantom pomoci. Muž bez tváře pomáhá na Ukrajině od začátku války.

Válka na Ukrajině

